

*“Durdur kanı ey ozan!
Ekmek, toprak ve sevgi arınsın kandan.”*
S. Sezer

YAZAR OLACAĞIM

Kars’tan geldik ağabey. Gelmez olaydık. Bizimkiler, kent taşı toprağı altın, derlerdi. Başımıza bu iş gelince, biz de...

Ben o zaman çocuktum. Aklım ermezdi. Gerçekten altın sanırdım. Oturur uzun uzun düşünürdüm. Altından evler düşünürdüm. Nerde?.. Altın bir yana, toprak bile yok. Her yan boz beton. Birbirinin önünü kesen, gölgeleyen, üstten bakan yapılar. Uzak uzak dağlar. Silik soluk, tozlanmış otlaklar. Diriliğini yitirmiş, örselenmiş, pörsümüş çiçekler...

Bizim ora insanının gururu, onuru kendinden büyüktür. Aç kalsın, susuz kalsın, acı çöksün, işkence görsün; ama onuruna dokunulmasın, aşağılanmasın. İşte o zaman gözü kararır. Başına iş açar. Bizimki de o hesap...

Aslında hepsi yokluktan, yoksulluktan. Bilgisizlikten, işsizlikten.

Aşsız, işsiz insan ne yapar ağabey? Ninem, zenginlik se-
viştirir, yoksulluk dövüştürür, der. Boş duran insan, boşa dü-
şer. Düşünür kara kara. En küçük bir sözü, yan bakışı sorun
yapar. Büyütür de büyütür.

Babam içeri düşünce annem toplayıp geldi bizi. Su değe-
rine verdik elimizdekileri. Alıp başımızı...

Bir yıl ne yapacağımızı bilemedik. Çevreyi bilmiyoruz,
kimseyi tanımıyoruz.

Hazıra dağ olsa dayanmaz, derler. Biz de bir süre sonra...
Annem oturdu ağladı.

– Eşek kadar adam oldunuz, gidin çalışın, dedi.

Çalışalım dedik. Nerede, nasıl? Ha deyince iş mi var?

Bir tanıdığın aracılığıyla bulaşıkçı girdim. Nasıl tutulur,
nasıl yapılır bilemiyordum. Kırdım döktüm bir süre. Kızdılar,
aşağıladılar. Haftalığımdan kestiler.

Burada yaşamak, ortama uymak, uyum sağlamak zor.

Küçümseyip itiyorlar. Olmadık şeyler söylüyorlar.

Bak ağabey. Ben ortaokuldan ayrıldım. Derslerim çok iyiydi. Öğretmenlerim severdi. Birçok şeyi onlardan iyi biliyorum. Okulu bıraktım; ama okumayı bırakmadım. Haftalığının bir bölümüyle kitap alıyorum. Kızıyor annem. Siz kazandıklarınızı ya kâğıda ya çaputa veriyorsunuz, der. O nedenle gizli saklı okuyorum. Öğretmenim sağ olsun! Okumayı sevdirmese...

Ne zaman sıkılsam, ne zaman içim daralsa okuyorum. Ne anlıyorsun bu kitaplardan, diyorlar. Bunlar karın doyurmaz. Gözlerine yazık...

Ne yapsınlar, okumamışlar. Okumanın tadını bilmiyorlar.

Kimseye söylemedim. Bir size söylüyorum. Siz anlarsınız beni. Okumuş yazmış adamsınız. İleride yazmayı düşünüyorum. Yazar olmayı yani...

Bu arada bir sürü arkadaş edindim. Sizden iyi olmasınlar çok iyiler. Herkesin bir beklentisi, bir tutkusu var. Kimi futbolcu olmak istiyor, kimi oyuncu, kimi... Patron olup patronun işini elinden almak isteyenler bile var. Düş işte...

Benimki düş değil. Benimki uzun ince bir yol. Hemen varılmayacağını, gidip de dönülmeyeceğini biliyorum.

Bağışla ağabey, başını ağrıtıyorum. Nereden nereye... İşimi anlatıyordum, koyup yazarlığa geldim.

Okumak, yazmak bir tutku bende. Ayrımında olmadan dönüp dolanıp oraya geliyorum. Hep dürtüyor içimden. Okumadan edemiyorum. Her zaman kitabım yanımdadır, nereye gitsem oraya...

Bizim arkadaşlar sıkıldıklarında, yorulduklarında sigara-ya saldırıyorlar. Ben de ne zaman bir boşluk bulsam kitabı açıyorum.

Birçok yazarın yaşamını okudum. Çok sıkıntı, acı çekenler olmuş. Olmadık işlere girmiş, çıkmışlar. Karnını doyurmak için inanç değiştirenler olmuş. Bunlar dünyaca tanınan, bilinen ünlü yazarlar. Acı, sıkıntı erginleştirir, derinleştirir insanı. Böyle diyor yazarın biri. Sıkıntı, acı çekmezsen sıkıntı çekenleri anlayamazsın.

Yanlış mı söylüyorum? Aç kalmayanlara ne anlatır açlık! Bence yaşanmadan yazılmaz...

Yazacak konu çok. Benim arkadaşlarımdan her birinin yaşamı roman. Neler görmüş, neler yaşamışlar. Bir görsen, bir konuşsan şaşarsın. Hani derler ya, bir dokun, bin ah işit. Öyle işte. Ağızları açıldı mı kapanmaz. Neleri var, neleri yok anlatırlar. Bu yaşta bunca acıyı, sıkıntıyı nasıl kaldırmışlar şaşarsın.

Bak ağabey, bizim insanımız çok dirençli. Anımsayacaksınız türkülerimizi:

*“Taş olsaydım erirdim,
Toprak idim dayandım.”*

Nasıl dayanmışlar şaşıyorum. Ben olsaydım...

Ben de acı çektim. Ben de sıkıldım; ama onlar kadar değil.

En çok, okuyamadığım için üzülüyorum. Nerede çantası sırtında bir öğrenci görsem içim gidiyor. Yediğim içtiğim ağrıya dönüşüyor. Her şey çekiciliğini yitiriyor. İşte o zaman kitaplara sarılıyorum. Sığınyorum daha doğrusu. İçimin acısını kitaplar alıyor. Kitaplar olmasaydı, kitap okuma alışkanlığım

olmasaydı ne olurdu, diye düşünüyorum. Ne yapardım? Belki çıldırırdım.

Ben okuyamadım; ama kardeşlerimi okutacağım. Belki azalır içimdeki sızı, bu yıpratıcı duygu o zaman diner.

Bizim köyde ilkokuldan sonra okuyan olmadı. Olsaydı örnek olurdu. Ona bakıp diğerleri de okurdu. Değişirdi köyün yapısı, köylünün yazgısı. Belki biz de...

En çok kitapçı vitrinlerine bakmayı seviyorum. Ne güzel kitaplar var bir görsen. Param olsa hepsini alırım. Bunu arkadaşlarıma da söylüyorum. Gülüyorlar, yadırgıyorlar. Oğlum sen manyak mısın, diyorlar. Gülüp geçiyorum. Anlatsam anlamazlar. Kimisi motosiklet düşünüyor, kimisi yat kat. Ben de...

Küçük insanın düşü, sanıldığından daha büyük oluyor.

Geçenlerde bir yazar gelmiş bizim işyerine. Lokantaya yani. Şef garson biliyor benim kitaplara karşı ilgi duyduğumu. Çağırın Nuri'yi, gelsin, demiş. Seni şef çağırıyor, dediler. Doğrusu korktum. Yine ne kusur, ne eksiklik bulacak, dedim. Bir korku, bir kaygı ki sorma. Kalkıp kötü bir şey söyleyecek şimdi, dedim.

Sussan olmayacak, susmasan işten olacaksın. Kitap okumanın bir yanı da haksızlığa karşı duyarlı kılmasıdır insanı. Eskiden kim ne dese boynumu kırıp beklerdim. Artık dayanamıyorum. Karşılık vermesem, kendi kendimi yiyorum. Neden sustun, diyorum. Neden karşılık vermedin?

Uykum kaçıyor, deliler gibi kendimle konuşup duruyorum.

Sıkıla çekine gittim. Buyur şefim, dedim. Bir yaramazlık mı var?

Gülümsüyordu. Rahatladım. İçimin titremesi durdu.

– Gel, dedi. Seni bir yazarla tanıştıracayım.

Donakaldım. Düşte miyim, diye düşündüm.

– Ne oldu, dedi şef, gerçek bir yazarla tanışmak istemiyor musun?

Sesim titreyerek,

– Korkuyorum, dedim.

Sırtıma vurdu.

– Korkma, dedi. Adam yemiyor.

– Yemesinden değil, dedim.

– Ya nesinden?

Dilim dönüp anlatamadım. Ben yazarları olağanüstü insanlar gibi görüyordum. Ne bileyim...

Kekelediğimi görünce kolumdan tutup sürüdü:

– Efendim, dedi. Bu, bizim bulaşıkçı Nuri. Bir kitap kurdu. Tutturmuş yazar olacağım, diye. Sizi görünce...

Ayağa kalktı yazar dediği adam. Elini uzatıp Kerim Kutlu, dedi.

Eğilip öpmek istedim elini.

– Yok, dedi. Bir yazar, bir yazarın...

Kendimden geçmişim. Şimdi anımsamıyorum, ne dediğimi.

– Otur, dedi.

Bir yazarın önünde oturulmazdı. Oturmadım.

Şef bırakıp gitti bizi. Oturmadığımı görünce, omzuma basıp oturttu.

Ter içinde kaldım. Bir yanlış yapacağım diye korktum.

– Neler okudun Nuri, dedi.

Bir sürü kitap sıraladım.

Gülümsedi. Okuduklarımdan birkaçı onunmuş.

– Sen benim son kitabımı okudun mu, dedi.

Okumamıştım. Hangi kitap olduğunu bilmiyordum.

– Ne zaman çıktı, dedim.

– On - on beş gün önce...

Bu süre içinde kitap almamıştım. Param yoktu. Haftalığı-mı anneme vermiştim.

– Görmedim, okumadım, dedim.

İşe bakın. İlk kez bir yazarla tanış, onun da en önemli kitabını okuma. Bir yazar ya da okuyucu için en önemli kitap, son kitaptır. Son çıkan kitap, sıcak ekmek gibidir. Zamanla sıcaklığını, kokusunu, çekiciliğini yitirir.

Eskimeyen kitaplar da vardır. O ayrı konu. Onlara sözüm yok. Bu benim kişisel yargım. Tartışılır. Ben yaşadığımı, bildiğimi söylüyorum. Bilmem ne dersin amca. Söz gelimi bizde en güzel yemek, üstünden gün geçmişse müşteriye verilmmez. Büyük usta öyle buyuruyor. Bizim müşteriler damak tadı yüksek kişiler. Gelmeden önce bildiriyorlar. Özel yer ayrılıyor onlara. Öyle, ben geldim, koşun yemek getirin, demek yok.

Bizim şef garsonlar okumuş, dünya görmüş insanlar. Kiminle, nasıl konuşacaklarını biliyorlar. Bakma sen, benim gibilerin çalışacağı yer değil burası. Biz bir tanıdığın aracılığıyla girdik.